

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΛΒΙΟΝΟΣ

Ἐστὴ μικρὰ τῆς Σοφίας μας.

ΡΟΔΟ βασιλικό! Ρόδο πορφυρογέννητο,
 ποῦ εἶχε πηγὴ τὴ θεία καλωσύνη ἢ εὐωδιά σου·
 φύτρο ἱερὸ, τὲς ρίζες σου ποῦ ἡ δόξα ἐπότισε
 καὶ μοσχοβόλες ἀδρες ἐψάλλαν ἔτδ ἀνάσασμά σου·
 ρόδο πανεύσημο καὶ ρόδο τρισευλογημένο,
 σὲ γνέρει περίορος ἀέτος ἔδ κόσμο ὠνειρεμένο.

Ἐ τὸν γαλήνδ σου μωμένον σου ἔπνο ἀστροπογέννητα
 — σύμβολα τῆς ἐλπίδας — φτερουγιάζουν περιστέρια·
 τὰ στέλλει κάποια ἀνατολὴ φωτοπλημμύριστη·
 ἀπ' τῆς μακαριότητος τὰ ὥρατα χαρμιέρια
 πετοῦν μὲ τὴν προὴ μὴς χαρμιοσύνη μελωδίας
 καὶ τὸν χαιρετισμὸ σου φέρονται τῆς ἀθανασίας.

Τῶν ἡλυσίων οἱ χρυσανγες σὲ κράζουν πρόσχαρες...
 Ἀπλωσε τὶ γράντα φτερά σου, ὦ εὐγενικό λουλούδι,
 καὶ πέταξε· ἔδ κάποιοι Ὀλυμπον ἀβώρητον
 σὲ καρτεροῦν ἔδ τῆς αἰωνιότητος τραγοῦδι,
 καὶ ἡ γλυκερὴ μορφή σου ἔδ τῶν δικαίων τῇ γαλήνῃ,
 λέχτρος στοργῆς, σελαγισμὸ ροδόχρωμο θά χύνη.

Ἐ τὸν φίλτρο τους σὲ λαχταροῦν νεφέλες ἐμψυχες
 καὶ ἀράξαν μιὰ νυχτιὰ ἔτῃς γῆς τὴν ὄψι καὶ σε παίρνουν·
 — ὦ ρόδο, ποῦ ἀπ' τοὺς κόρφους ἐπείσες τοῦ Ἀπόλλωνος,
 σὲ προσκυνοῦν αἰθέριες μυροφόρες καὶ σε φέρονται
 ἔτῃς φλογερὴ τοῦ ξανθοπλόκαμου γοινοῦ σου ἀγκάλη
 καὶ σε βαπτίζουν ἔτῃς ζωῆς τὸν καταγράχτη πάλη.

Καὶ πρόβαλε ἡ γενεά σου — δόξας πέργοι ἀκλόνητοι —
 καὶ ἦρθαν ἱππότες σιδερόστηθοι, τρανοὶ ζηγᾶδες,
 καὶ ἦρθαν ἄλλοι καβάλλα ἔτῃς αἶτια κεραυνόφρετρα
 καὶ ἄλλοι θρονιαστοὶ ἔτῃς ἀργεροθώρακες φρεγάδες,
 καὶ ἦρθαν χοροὶ χερουβικαὶ καὶ ἄγγελικὰ φρονῶτα
 καὶ ἄντιλαλος τῶν ἡμῶν τους λαμπρὸς οὐδ' ἀνείσπρατα.

— ὦ εὐ, ποῦ ἀπ' τῆς Ἐλεούσας δάκρυο ἐφύτρωσε,
 ἄνθος θεσπέσιο, ἔτῃς κλαυθμῶνος τὴν κοιλιάδα,
 βασίλισσα τῆς εὐσπλαχνίας, τοῦ πόνον Ρήγισσα,
 βυθίου ἰλαροπρόσωπη ἔτῃς ἄστρον τὴν λαμπράδα
 καὶ ἡ συνοδείά σου ἔτῃς τὰ πελάγη τᾶτρεμα τοῦ ἀπείρου
 σ' ἀκολουθεῖ γρηκῶντας γλυκαμῶν ἐνθέου ὀνειρόν.

Ρόδο βασιλικό! ρόδο πορφυρογέννητο,
 καὶ ἦν ἔτῃς τὴν ὑπέρκαλλη πατρίδα σου στολίζης τώρα
 τοῦ Παντοκράτορα τὸ στέμμα καὶ ἦν ἀμάραντο
 μοσχοβολῆς ἔτῃς ἐπερχόσῃ τῶν μακάρων χώρα,
 ἔτῃς τὸ τίμιον φυλλοκάρδι σου ἡ Ἐλλάδα χαμαρώνει
 τὴν ἀρετὴ σου, ὀλέμπιο τὸ μέτωπο ποῦ ἐψώγει.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Αἱ γλαῦκες τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ πίθος τῶν Δα-
 ραίδων. — Συνέδριον ἀπαραίτητον. — Ἡ
 πνευματικὴ ναυτία. — Ὁ Ἀττικὸς ἥλιος καὶ ἡ
 σκιά τῆς Ἀκροπόλεως. — Ἐλλήνες καὶ Ρου-
 μοῦνοι. — Εἰκὼν τοῦ δρόμου. — Ἡ ἀγῶνι-
 ἐνός ζῶον — Πρὸς τὸ Σεβαστὸν Διοικ. συμ-
 βούλιον μὴς Ἐταιρίας — Τὸ θαῦμα τοῦ Ρε-
 νάρ καὶ ἡ κηλὶς. — Ἐρ ταξειδιόν. — Ἡ
 δαρτέλλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ Καστέλλα. —
 Ρόδα, καμῆλες, ὄρτενσιες, μενιξέδες, φούλια,
 χρυσάνθεμα. — Αἱ πῆλαι τοῦ φθινοπώρου. —
 Παρωδία τοῦ Παραδείσου — Au revoir.

πρόλογός μου αὐτός, ὁ ὁποῖος ἤμποροῦσε κάλλιστα
 καὶ νὰ λειψῇ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔλειψεν...

Μία εἰδήσις ἡ ὁποία ἔπρεπε ν' ἀπασχολήσῃ κά-
 πως τὸν τύπον καὶ ὅμως οὔτε ἀνεγράφη καν, εἶνε
 ὅτι συγκαλεῖται προσεχῶς ἐν Εὐρώπῃ μέγα συνέ-
 δριον κατὰ τῆς . . ναυτίας. Ἡ εἰδήσις ἐνδιαφέρει
 βεβαίως πρὸ παντός τὸ παλαιὸν φύλον, τὸ ὁποῖον
 γίνεται τέσπον ἀσχημον ἐν ὥρᾳ ναυτίας, ἥτις
 μεταβάλλει τὰ ἀνθρώπα πρὸς ὅλα εἰς ὥρᾳ καὶ λι-
 πόθυμα, ἐπαναστατοῦσα τοὺς λεπτοφυεῖς στομά-
 χους... Χωρὶς ν' ἀμφισβήτησῃ τὴν σπουδαιότητα
 καὶ πρακτικότητα τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, θὰ ἡυχόμην
 ὅμοιον Πανελλήνιον συνέδριον ἐν Ἀθήναις. Ὅχι
 βεβαίως κατὰ τῆς ναυτίας ἐκείνης ἦν προκαλεῖ τὸ
 ἄστατον βασιλεῖον τῆς Ἀμφιτρίτης. Συνέδριον
 κατὰ τῆς ναυτίας, ἥτις πλημμυρεῖ ἀπὸ τινος τῆν
 κοινωνίαν μας, καθ' ὅλων τῶν γεγονότων, ἅτινα
 προκαλοῦν τὴν ἀγῆδιαν παντός ὁρθῶς σκεπτομένου
 ἀνθρώπου. Συνέδριον κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, οἱ
 ὁποῖοι ἀναστατώνουν τοὺς στομάχους τῶν ἀνα-
 γνωστῶν των, κατὰ τῶν νεωτεριστῶν καὶ ἐξνομα-
 νῶν, κατὰ τῶν καλλιτεχνῶν οἱ ὁποῖοι μουντζουρ-
 νουν χωρὶς λόγον τὸ πανί, τῶν μουσικῶν οἱ ὁποῖοι
 ἐσοχίζου ἀνηλεῶς τὰ ἀκουστικά τύμπανα, κατὰ
 τῶν ρεκλαμαριζομένων ἱατρῶν, κατὰ τῶν καλα-
 μπουριστῶν θεατρικογράφων κ. λ. π. Πρέπει νὰ
 συνέλθῃ ἐν συνέδριον, νὰ σκεφθῇ σοδάρως πῶς

ΘΑ μοῦ ἐπιτρέψετε ἀντὶ θερμότητος — μὲ αὐτὴν
 τὴν ζέσση! — χαιρετισμοῦ, νὰ προδῶ εὐθὺς
 ἀμέσως εἰς μίαν δηλώσιν. Ὅτι ἐμφανιζόμενος ἢ
 μᾶλλον ἐνσκήπτων εἰς τὰς στήλας τῆς «Πινακο-
 θήκης» οὔτε γλαῦκας ἐννοῶ νὰ κομίσω εἰς τὸ δαι-
 μόνιον πτολίεθρον, οὔτε ἔχω καμμίαν ὀρεξίν ν'
 ἀντλῶ εἰς Δαναίδων πίθον, γράφων ἐπὶ θεμάτων
 καθ' ἑκάστην ἀναμασσωμένων Χρονογράφος ἐμ-
 πνεδόμενος ἀπὸ ἴδιον περιβάλλον, ἐλεύθερος σκο-
 πευτής, θὰ ρίπτω ὅπως τύχη, σκορπιστά, χωρὶς
 ἀξιώσεις, μερικές σκέψεις μου, ὅρθας ἢ ἐσφαλμένους
 — ἀδιάφορον — καὶ... καιρὸς εἶνε νὰ τελειώσῃ ὁ

δυνάμεθα ν' ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ τὰς μάλιστα αὐτὰς κατὰ τῆς στοιχειώδους καλαισθησίας καὶ θὰ προσφέρῃ πολυτιμότερας ὑπηρεσίας ἀπὸ τὴν καταπολέμειν τῆς πραγματικῆς ναυτιλίας, ἐιότι ἐπὶ τέλους δὲν ζῶμεν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν νύκτων τῆς θαλάσσης ἀλλ' ὑπὸ τὸν Ἀττικὸν ἥλιον καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, ἥτις ἀπαιτεῖ κάποιον σεβασμὸν καὶ δὲν ἀνέχεται θεάματα καὶ ἀκροάματα δεόμενα οὐχὶ ἐνὸς συνεδρίου, ἀλλὰ δέκα κατὰ τῆς πνευματικῆς ἀηδίας. Ἄς τὸ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν οἱ νεαροὶ λόγιοι, οἱ Ψυχαρισταί, οἱ Ἰψενισταί, καὶ ὅλοι οἱ ἀκατανόητοι συμβολισταί.

Οἱ Ρουμιοῦνοι ἔρχονται σήμερον. Ὁ εὐέλπτος χαρακτήρ τῶν Ἀθηναίων ἐνεβολιάσθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ μύτην θὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὀλίγον συμβιβισμόν. Θὰ ἐκραγῇ ὁ πατριωτικὸς σπινθήρ καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ὑπολάνθανον μῖσος μεταξὺ Ρουμιόων καὶ Ἑλλήνων θὰ μεταβληθῇ ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου. ἔλεψ' Ἀμπατζίας, εἰς διαχυτικωτάτην φιλίαν. Ἡ Ἀκρόπολις—ἡ δυστυχισμένη, ἡ ὅποια κατήντησε νὰ χρησιμεύῃ σήμερον διὰ ρεκλάμαν—θὰ φωταγωγηθῇ, ἐνετικαῖ ἔορται καὶ πανηγύρεις θὰ διοργανωθοῦν, γεύματα, κανὲν **ράοντ** ἴσως καὶ ἔπειτα· Ζήτω ὁ προσηλυτισμός!

Ἦτο μεσημέρι. Ὁ ἥλιος εἰς τὰς ἀγριωτέρας του ἐπιθέσεις, εἰς τὰς καυστικωτέρας ἀκτίνάς του. Εἰς τὸ μέσον τῆς αὐτόχρημα φλεγόμενης ὁδοῦ, ἕνα ρικνόν, ἐξηντλημένον, κἀθίδρον, γηραλέον ἀλογον ἐδέχετο ἀδισκόπους καὶ ὀδυνηροὺς ἐπὶ τῶν κοκκάλων του ραβδισμοὺς ἐνὸς φρικαλέου καρραγιώσεως. Ποῦ νὰ σύρῃ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο, τὸ ὑπερύψηλον φορτίον! Προσπάθει, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὸ εἶχον ἐγκαταλείψῃ. Ἦθελα νὰ κράξω τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον ἀγρίανθρωπον νὰ τὸν συμβουλευέσω, νὰ τὸν παρακαλέσω. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς ἄλλου φίλου μου, ὅστις ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ζώου δεχθεὶς τρεῖς—ε.ρ. 3—κολάφους, με ἀ.γαλίτισε. Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων εἰς ἀστυφύλαξ ἐκένωνε τὸ τρίτον ἴσως ποτήριον ρητινίου εἰς ἕν παντοπωλεῖον. Αἱ ἀποσαρκωμένοι πλευραὶ τοῦ ζώου ἀνεδοκατέβαιναν ταχύτατο, περὶ τὸν γαλινὸν ἀνέβλυσεν ἀφρὲς, αἱ ὀπλαὶ ὠλισθαίνον, ὁ λαίμερς ἐτανύετο· τίποτε· τὸ κάρρον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μία λύσις. Καὶ ἐπῆλθε· ὁ ἵππος κατέπεσε νεκρὸς. Ἠλευθερώθη ἀπὸ τὰ λυσσαλέα κτυπήματα καὶ τώρα κεῖται ἐαπλωμένος, ἄπνους, δεμένος ἀκόμῃ με τοὺς ἱμάντας, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἐντὸς χεῖλη τοῦ τυράννου τοῦ ἐκφεύγει αἰσχροτάτη ὕβρις κατὰ τὸ νεκροῦ ἵππου. Καὶ ἐσκέφθην: Ὡς ἐνδοξον Ρωμῆικον, ὡς κραταιοτάτη ἀστυνομία, ἀλλὰ πρό παντός, ὡς «Φιλέζωος ἐταιρεία» τὴν ὅποیان ἐχαιρετίζομεν ὅσοι ὡς ἐν σημείῳ, ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ ἡ ὅποια φυτοζωεῖ, σχεδὸν ἀπέθανε, χωρὶς νὰ δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ἔσωσεν ἑσὼ καὶ ἕν τυραννόμενον, ζῶον. Ὡς πῶς ἤθελα—παράδοξος ἀέφρις, ἀλλὰ τέλος πάντων!—νὰ ἐκαλεῖτο τὸ Διοικ. συμβούλιον τῆς Ἐταιρείας αὐτῆς—ἂν ὑπάρχῃ—καὶ ἀντὶ προκτικῶν καὶ συσέψεων καὶ ἀποφάσεων, νὰ τοῦ ἐσερβίριζα, νὰ ἐξάπλωνα ἐμπρὸς του τὸ πεθαμένον, τὸ ρικνὸν ἐκεῖνον ζῶον, τὸ ὅποϊον ἀπετέλει, ἔτσι ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν δρόμον πεσμένον, μίαν κηλίδα εἰς τὸ «θαῦμα τῶν αἰώνων», ὅπως ἀπεκάλεσε τὴν Ἑλλάδα ὁ καλοκάγαθος Ρενάν...

Καὶ τώρα, ἔλατε μαζί μου. Ἐμπιστευθῆτέ μου

τὰς χεῖρας σας... Καὶ σεῖς ἀκόμῃ, κυρίαί μου... Μὴ εἴσθε τόσοι σεμνότεροι. Τὸ ταξίδι μὲς ἄλλως τε θὰ εἶναι πολὺ σύντομον. Δέκα βήματα ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας... Ποῦ ἄλλοι! Εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὸ Νέον, εἰς τὸ γενικὸν αὐτὸ ἐντευκτήριον Ἀθιδῶν καὶ Πειραιωτίδων. Ἄς τὸς περιλάβωμεν καὶ οὐτὰς τὰς καυμένους...

Ἡ πλατεῖα με τοὺς ηλεκτρικοὺς λαμπτήρας ἀπλοῦται ὡς μία ἀναδυομένη νύμφη, μετὰ τὸ πάλ-λευκὸν ἑδαφός της, μετὰ τὴν χαριτωμένην ἐξέδραν της. Ὡς, τί μεγαγχολικὸν ποῦ εἶε σήμερον. Ἔτσι αἰτεῖται. Τὰ συνεφάρκια ἐκεῖνα—ἡ εὐμορφες ἐκεῖνες δαντέλλες λησμονημένων ὑδρατμῶν—ὡς νὰ ἔχασαν τὰ ἴχνη κανενὸς αἰθερίου ἔραστου, περιπλανῶνται οἷονεῖ χαρμῶμεναι. Ἡ Καστέλλα ρίπτει τὴν βαρεῖαν σκιάν της καὶ τὰ νερά μόλις φρίσσουσιν εἰς ἐνὸς ἀπογείου ἀνέμου τὰς λαιμάρους ρίπας.

Εἰς αὐτὴν τὴν πένθιμον σκιαγραφίαν τῆς νυκτὸς ὡς σιλουέτται, κάτω ἀπὸ τὸ κυμαίνον πῶς τῆς plage, ἀντιπαρέρχονται σὰν ὄνειρα θερινῆς νυκτὸς οἱ καλλοῦναι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ μικροκόσμου, τὰ ρῶδα καὶ οἱ καμέλια, αἱ ὀρτενσίδαι καὶ οἱ μενεξέδες, τὰ φύλλα καὶ τὰ χρυσάνθεμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ θερμοκηπίου. Μετὰ τὰς προκλητικὰς καὶ ἐλαφρὰς καὶ λευκὰς ἐνδυμασίας των καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ φανταστικὰς γραμμὰς καὶ τὸ κατακτητικὰ καὶ χαριτωμένα βαδίσματα καὶ τοὺς αἰθερίους πῖλους καὶ τὰ μεθυστικὰ ὄφθαλμα καὶ τὰς διασταυρουμένας λέξεις καὶ τὰ πυρῶδη βλέμματα δημιουργοῦν ἕνα φανταστικὸν κόσμον περιπαθεῖας καὶ ἀναπαύονται ἐπάνω των χιλιάδες βλέμματα—πόσα κουρασμένα βλέμματα!—καὶ ριγούν τὰ χεῖλη εἰς ἕνα θαυμάσιον καὶ αἱ καρδαίαι—ὦ, τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ θύματα—πάλλουν, πάλλουν, πάλλουν...

Ἀλλ' εἰσῆλσε τὸ φθινόπωρον καὶ οἱ περίπατοι τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εἶνε οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ πρὸς τὸ ἐκπνέον ἤδη θέρος. Αἱ πύλαι τοῦ φθινοπώρου, αἱ ὅποια εἶνε ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν κατὰ ἔξομας τὰ νεκρὰ φύλλα, ἀνοίγονται, ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ συνωφρευοῦται, ἡ φύσις νὰ ὠχρῇ ἐπὶ τῇ προσγγίσει τῆς χιόνος. Καὶ τὸ Φάληρον,—τὸ δυστυχισμένον—βλέπει μίαν ἐρήμωσιν, μίαν ἀστοργίαν ἐγκατάλειψιν καὶ φυγαδεύεται ὁ κόσμος, ἐσκοινίζονται αἱ κομψαὶ αἰθεσῆς τῆς ὑποδοχῆς καὶ σκορπίζονται τόσαι ἀναμνήσεις, τόσαι γλυκεῖαι ἐντυπώσεις, οἱ ὅποια ἐβαυκάλησαν τόσας ψυχὰς, ἐβόρυναν τόσα μέτωπα, ἐξηυγένησαν τόσας ἀντιλήψεις.

Ἄς παρηγορηθῶμεν, κύριοι καὶ κυρίαί· εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὴν οἰκτρὴν αὐτὴν παρωδιάν τοῦ Παραδείσου, χρειάζεται κάποιον παρακράτησις λυρὶ ὁμοῦ, κάποια θυσία αἰσθημάτων. Δὲν θ' ἀργήσῃ ὁ Μοῖσες Καλὴν ἀντάμωσιν, λοιπὸν ὡς σεῖς ἀμέτρητοι θερινοὶ θαμῶνες τοῦ Ν. Φαλήρου μετὰ ἐννεάμηνον εἰρκτὴν ἐν τοῖς Ἀθῆναις, θὰ ἐπανι-δῆτε τὴν θάλασσαν! Τί εὐτυχεῖς ὅμως ὅσοι δὲν τὴν λησμονήσουν τώρα ἀκριβῶς, εἰς τὸ πένθος τοῦ φθινοπώρου, καὶ μεθαύριον εἰς τοὺς παγετούς τοῦ χειμῶνος...

ΔΑΦΝΙΣ

